

מסכת בבא קמא

פרק ו

א. הכונס צאן לדיר, ונעל בפניה כראוי, ויצאה והזיקה, פטור. לא נעל בפניה כראוי, ויצאה והזיקה, חייב. נפרצה בלילה או שפרצוה לסטים, ויצאה והזיקה, פטור. הוציאוה לסטים, לסטים חייבים:

ב. הניחה בתמה, או שמסרה לתורש, שוטה וקטן, ויצאה והזיקה, חייב. מסרה לרועה, נכנס רועה תחתיו. נפלה לגנה ונהגית, משלמת מה שנהגית. ירדה כדרך שהזיקה, משלמת מה שהזיקה. כיצד משלמת מה שהזיקה, שמין בית סאה באותה שדה, כמה היתה יפה וכמה היא יפה. רבי שמעון אומר, אכלה פרות גמורים משלמת פרות גמורים. אם סאה סאה, אם סאתים סאתים:

ג. המגדיש בתוך שדה של חברו שלא ברשות, ואכלתו בהמתו של בעל השדה, פטור. ואם הזקה בהן, בעל הגדיש חייב. ואם הגדיש ברשות, בעל השדה חייב:

ד. השולח את הבערה ביד חרש, שוטה וקטן, פטור בדיני אדם וחיב בדיני שמים. שלח ביד פקח, הפקח חיב. אחד הביא את האור, ואחד הביא את העצים, המביא את העצים חיב. אחד הביא את העצים, ואחד הביא את האור, המביא את האור חיב. בא אחר ולבה, המלבה חיב. לבתה הרוח, כלן פטורין. השולח את הבערה ואכלה עצים, או אבנים, או עפר, חיב, שפאמר (שמות כב) כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה, שלם ישלם המבעיר את הבערה. עברה גדר ושהוא גבוה ארבע אמות, או דרך הרבים, או נהר, פטור. המדליק בתוך שלו, עד כמה תעבר הדלקה. רבי אלעזר בן עזריה אומר, רואין אותו כאלו הוא באמצע בית כור. רבי אליעזר אומר, יש עשרה אמות, בדרך רשות הרבים. רבי עקיבא אומר, חמשים אמה. רבי שמעון אומר, שלם ישלם המבעיר את הבערה (שמות כב), הכל לפי הדלקה:

ה. המדליק את הגדיש, והיו בו כלים ודלקו. רבי יהודה אומר, ישלם מה שבתוכו. וחכמים אומרים, אינו משלם אלא גדיש של חטין או של שערים. הנה גדי כפות לו ועבד סמוך לו ונשרף עמו, חיב. עבד כפות לו וגדי סמוך לו ונשרף עמו, פטור. ומוזים חכמים לרבי יהודה במדליק את הבירה, שהוא משלם כל מה שבתוכו, שכן דרך בני אדם להניח בבתים:

ו. גַּץ שִׁיזָא מַתַּחַת הַפִּטִּישׁ וְהַזִּיק, חֵיב. גָּמַל שְׁהִיָּה טָעוֹן פִּשְׁתָּן
וְעֵבֶר בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים, וְנִכְנָס פִּשְׁתָּנוֹ לְתוֹךְ הַחֲנוּת, וְדָלְקוּ בָּנָיו שֶׁל
חֲנֻנִי וְהִדְלִיק אֶת הַבִּירָה, בַּעַל הַגָּמַל חֵיב. הֵנִיחַ חֲנֻנִי יָרוּ מִבַּחוּץ,
הַחֲנֻנִי חֵיב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בָּנָה חֲנֻכָּה פָּטוּר: